

242. Rose, min lille, min yndige Glut.

237

(Sympatetisk Blæk.)

Vivace.

F. L. Hædt.

1. Ro - se, min lil - le, min yn - di - ge Glut, du, som har hørt, hvad jeg yt - red til
 in - gen glæddig, om lidt saa løf - ter jeg Vin - gen, fly - vertil hen - de som Skønhedstri -
 but. Lad mig nu se, du for - ti - er, du smaa, hvad du nok ved, men hvad
 ik - ke saa li - ge man plap - rer ud til en bly, lil - le Pi - ge, in - den man
 tror, hun vil hø - re der - paa, in - den man tror, hun vil hø - re der - paa.

cresc.
poco riten.

2. „Herre,“ du svarer, „din Rose er klog, fin og diskret, paa mig kan du stole; og om jeg ogsaa sladred af Skole, skete det jo kun i Blomsternes Sprog. Tillad mig blot, at jeg spørger dig ad, er det i Sandhed din Vilje, jeg tier, hvi har du selv da i smaa Elegier |: skildret dit Savn paa mit rødmende Blad?|

3. Rose, min lille, min trofaste Ven, se paa din Dragt, hvad tror du er blevet af Poesierne, som jeg har skrevet? Ser du, min Rose, Tingen er den: jeg har benyttet en egen Slags Blæk, som øjeblikkelig dor, vil du tænke; Varmen alene mægter at skænke |: Livet igen til de blegnede Træk.:|

4. Nu, Roselille, forstaar du mig vist: Ænser hun ikke din Luft og din Flamme, kastes du bort, saa dø med det samme Bladenes Runer, jeg ridsed med List; ikkun naar du som et Kærlighedsbrev finder et hemmeligt Gemme ved Barmen, først naardet skrevne kommer i Varmen, |: ser hun de Runer, som Kærlighed skrev.:|